

lk 1-3

färve

10. VII. MCMXXVI

Sms Henrik,

õid viskelen magamatuna palakail,
päevi liigun ringi elusana karbana,
mureks, miski talusana kipssemas kur-
ges.

Tunnen kõinjal olevat tyhjuse,
juba nädalaid oma taju enese olevat
mahajäet kõigist häist inimesist.

Sina vaid oled säilind: milline lohutis
mulle mu elusorras, mil tihti enesetapp-
gi jolens vastumeelt.

Oled alat; onand kaht äärmiselt
kontraasti omadust vaheldumisi: on päevi,
mil olen püritu optimist, ent samas paldab
mu ääretult ahastav pessimism.

Ja praegu, olles olse pessimismi
kulminatsioonis olen sunnitud oma sisemas

lk 1-3

kestvalt juurdema : milles olen sunnust ^{ama}
näinud ringi kui Ahastavus : nukkana, lehm^{ana}
na, ahastavana.

Kõikjal kõngab Narasuve lõhn : unki-
põllult, ristikeinast. Ja onet: Nalob mu
lõpmatu melankoolia.

Ja mitte midagi ei looda ega unista,
ka mitte Naistest.

On siiski vaistuline teadmine et kunagi
võid jälle uypuda tõhe, Loovasse Tõhe, yhes
selsimeeste ja sõbraga. - Ootam talve.

King mine "kehaline olemus" ? Si märke
kysida : Siis praeva olen lõõnol juba rikast
rohtu, iga kõõgiga tõustes mu sapireservuaar.

Ent loodan neist asjust siiski lähimal
ajal kõnelda suusõnal. Mu kava on :

13. Kui pühap. 17 sept. on täiesti absoluutselt
kuiva töötav ilm, ja kui laup. ega reedel pole
olnud suurt sadu, siis võid ehk mind vedata
pühap. hommikul nii umbes kell 8. Ent veel on

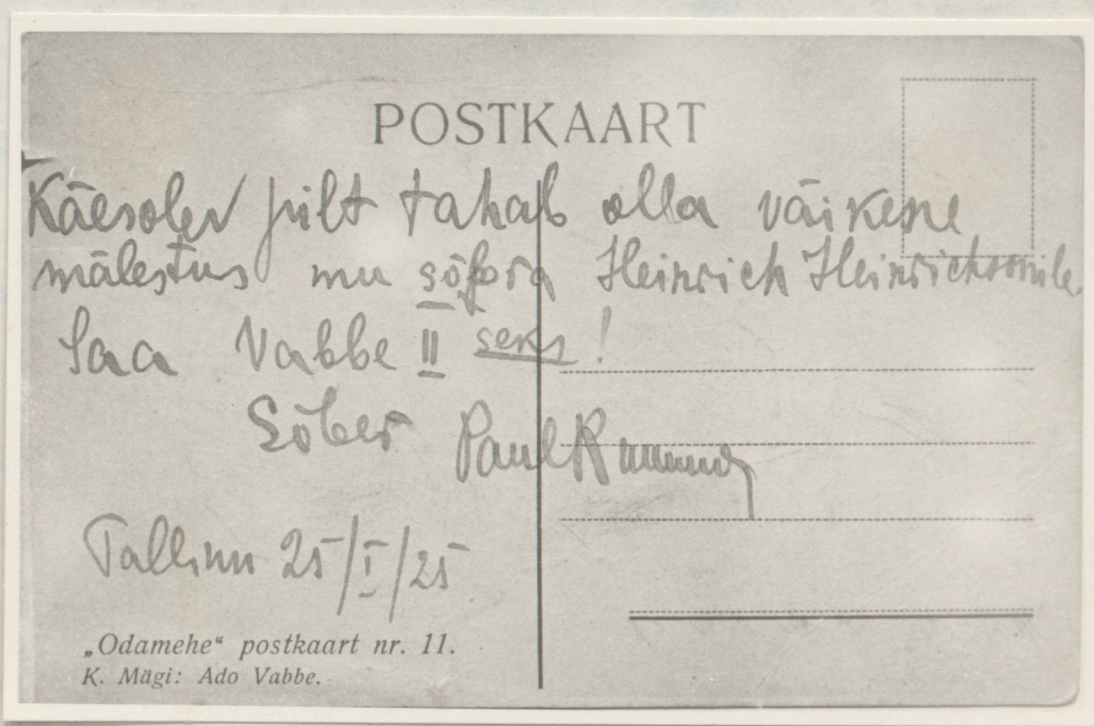
lk 1-3

harustusi: kui jalgratta omanik saab
tuleva nädali pooksul muretseda uue
kummid, sest vanad ei kannata pikka
sõitu. Nende hankimine aga kehtuast on
raske... Keh näib, kui ei tule siis, tule
edespidi, milleni jälle teatan ette.

Sest Sinelt loodan peatselt kirja-
lehtustist.

Seltsimehelikkuses

Paul.

Tõrremal postkaardi
pildipoole — Konrad
Mägi: Ado Vabbe.

